

Arrest

**nr. 311 791 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 10 augustus 2022 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 september 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 26 oktober 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan van Pasjtoense origine en hangt u het soennisme aan. Tot en met uw vertrek verbleef u in het dorp S. A., gelegen in het district Imam Sahib in de

provincie Kunduz. In uw dorp woonde u samen met uw broers, uw moeder, uw vrouw, uw drie dochters en uw vier zonen.

Zo'n vijf jaar geleden, omstreeks 2018, opende u een kapperszaak in de bazaar van I. S.

Daarvoor hielp u uw vader regelmatig op het veld. U bent in het verleden nooit naar school geweest.

In het jaar 2020 tekende u een contract met een nabij gelegen legerbasis om op vaste dagen, in de basis zelf, het haar van de soldaten te knippen.

De bazaar zelf was veilig maar in de directe omgeving van I. S. waren de taliban sterk vertegenwoordigd. Omwille daarvan ontving u nog voor het afsluiten van het contract een dreigbrief met de melding dat u geen baarden meer mocht scheren.

Twee à drie maanden nadat u voor de basis begon te werken werd u voor het eerst telefonisch gecontacteerd door de taliban. De beller, A. W., verdacht u ervan te spioneren voor deze basis en beval u om voor de taliban te werken. Indien u dit niet zou doen dan zou u door hen gedood worden. In de drie maanden nadien werd u nog twee keer door de taliban gebeld.

Met het oprukken van de taliban besloot u in de zomer van 2021 om Afghanistan te verlaten. Dit was vier à vijf maanden na het laatste dreigement van de taliban. Tijdens uw reis doorkruiste u Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk met uiteindelijke bestemming België.

U arriveerde op het Belgisch grondgebied op 9 augustus 2022 en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 10 augustus 2022.

U vreest gedood te worden door de taliban omdat u niet inging op hun eis tot samenwerking.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: een kopie van uw taskara, een kopie van uw vaders taskara, een kopie van uw paspoort, een kopie van het contract met de legerbasis, een foto van uw badge, een kopie van het paspoort van uw broer en een kopie van het diploma van uw broer. U maakte op 26 september 2023 opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U stelde dat u omwille van uw werk als kapper vreest door de taliban vervolgd te worden. Meer specifiek verwijst u hierbij naar het contract dat u met een nabijgelegen legerbasis had afgesloten (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 01/09/2023, NPO, p. 5). De taliban, die dit te weten waren gekomen, hadden u als gevolg zo'n drie keer telefonisch gecontacteerd met de eis deze samenwerking stop te zetten. Daarnaast hadden de taliban u reeds eerder per brief bedreigd omdat u in het kader van uw job ook baarden schoor (NPO, p. 10).

Vooreerst slaagde u er niet in om over uw werkzaamheden als kapper in de legerbasis overtuigende verklaringen af te leggen. Het is bij voorbaat vreemd dat de legerbasis een kapper nodig had om simpelweg met een tondeuse het haar van de soldaten af te scheren (NPO, p. 6) in de plaats van deze taak toe te wijzen aan een andere medewerker van de basis. Dit betekent immers dat de basis een extra (en een eerder) onnodig veiligheidsrisico nam door iemand toegang te geven tot de basis zonder enige zekerheid omtrent diens loyaliteit. Daarbij is het ook vreemd dat u niet wist wie deze taak uitvoerde voor u er zelf aan de slag ging (NPO, p. 6). Aangezien u in 1399 en 1400 elke zaterdag, zondag en maandag naar de basis ging om de soldaten te scheren (NPO, p. 5) mag verwacht worden dat dit toch één keer ter sprake kwam. Verder verklaarde u niet te weten welke andere handelaars nog zaken deden met de legerbasis (NPO, p. 14). Nochtans had u een eigen zaak in de bazaar, was u met regelmaat fysiek in de basis aanwezig en stelde u dat het 'duidelijk was dat ze met anderen ook zaken' deden (NPO, p. 14). Er mag dan ook verwacht worden dat u enige notie zou hebben van de identiteit van enkele andere dienstverleners van de basis. Tevens is het opmerkelijk dat u nooit contact heeft gehad met deze 'anderen' (NPO, p. 14). Dat u tevens verklaarde dat u daar nooit met de andere winkeliers over had gesproken, aangezien zij u daar nooit vragen over hadden gesteld, is evenzeer weinig aannemelijk (NPO, p. 15). Het is immers weinig plausibel dat niemand zich ooit afvroeg waarom u plots drie dagen in de week afwezig was, noch dat niemand u in al die tijd binnen heeft zien gaan in de basis (deze was immers maar '20 tot 15 minuten' ver van de bazaar) (NPO, p. 15). U legde een foto neer van de badge waarmee u naar eigen zeggen toegang verkreeg tot de legerbasis (NPO, p. 9) maar opmerkelijk genoeg is het woord "Army" hierop verkeerd gespeld waardoor dit document de

geloofwaardigheid van uw werkzaamheden in de basis eerder ondermijnt dan ondersteunt. Het is niet ernstig dat u met een badge met een dermate duidelijk formeel gebrek de toegang verkreeg tot een legerbasis. Deze vaststelling ondergraaft tevens de authenticiteit van de overige door u neergelegde documenten en in het bijzonder de foto van uw contract met de legerbasis.

Bovendien blijkt u zeer weinig over de taliban, eveneens uw belagers, te weten. Zo kon u geen duidelijkheid verschaffen over wie die 'taliban' in uw regio nu juist waren (NPO, p. 9). U kon zelfs geen één talibanlid uit uw regio benoemen (NPO, p. 9). Van iemand die een geruime tijd op een legerbasis gewerkt heeft mag men echter enige kennis van de taliban verwachten, enerzijds louter omwille van uw veelvuldig contact met troepen van de overheid en anderzijds als manier om het eigen risico gekoppeld aan de beweerde werkzaamheden beter te kunnen inschatten. Toen u bevraagd werd waar de taliban in uw regio zich bevonden toen u nog in Afghanistan was, antwoordde u simpelweg dat ze geen 'vaste basis' hadden en ze ineens naar de dorpen kwamen (NPO, p. 8). In éénzelfde adem verklaarde u echter ook dat u dit alleen maar van horen zeggen had, en dat u zelf nooit enige taliban had gezien (NPO, p. 8, 9). Verder bleef u uiterst vaag over wanneer de taliban naar de bazaar en de omliggende dorpen kwamen. De taliban zouden volgens u 'ineens verschijnen', nooit 'overdag' gezien worden, maar gewoon 'hier of daar' komen om te vechten (NPO, p. 9). Zulke vage verwoordingen omtrent de aanwezigheid van de taliban in uw regio ondermijnen niet enkel de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden in de legerbasis maar ook de geloofwaardigheid van eender welke vrees ten aanzien van de taliban op ernstige wijze. Dat u ter verantwoording aanhaalde 'geen banden' te hebben met de taliban volstaat geenszins om uw gebrekkige kennis te rechtvaardigen (NPO, p. 9). U had immers uitvoerig persoonlijk contact met soldaten die tegen deze vijand vochten waardoor u op zijn minst enige basisinformatie moet hebben opgevangen over hun tegenstanders.

Dat u tot slot geen idee heeft wat er na uw vertrek nog gebeurde met het bataljon in de basis (NPO, p. 15) doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden aldaar aangezien toch enige interesse mag verwacht worden in het wedervaren van de mensen met wie u geruime tijd samenwerkte voor uw vertrek uit Afghanistan.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen m.b.t. uw werkzaamheden als kapper voor het leger, maken dan ook dat er aan uw verklaringen ter zake geen geloof gehecht kan worden.

Aangezien u de bedreigingen door de taliban grotendeels in het verlengde legt van deze niet aannemelijk gemaakte werkzaamheden kan er evenmin aan uw verklaringen omtrent deze bedreigingen enig geloof worden gehecht.

Toch kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de bedreigingen ook op zich vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig waren.

Zo maakte u bij Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS d.d. 05/05/2023, vraag 3.5) helemaal geen gewag van doodsb bedreigingen door de taliban. Uitdrukkelijk gevraagd naar de aard van uw problemen ten gevolge van uw werkzaamheden, vermeldde u louter dat de taliban u zeiden dat u geen baarden meer mocht scheren en geen informatie over het dorp mocht geven. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt en u toch enige melding zou maken van het feit dat u hierbij met de dood werd bedreigd. Geconfronteerd met dit hiaat, verklaarde u dat u de dreigbrief en dreig telefoons wel degelijk had vermeld, dat u een kopie van het interview kreeg maar dit niet kon lezen (NPO, p. 13). Nochtans werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pasjtoe en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dat u de dreigbrief en dreig telefoons pas bij het CGVS voor het eerst opwierp, doet dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Uw uiteindelijke verklaringen over de bedreigingen waren bovendien te vaag en inconsistent om voor waar aangenomen te worden. U verklaarde twee à drie maand na het afsluiten van het contract voor het eerst door A. W. gecontacteerd te zijn geweest (NPO, p. 12). Daarna werd u nog tweemaal door hem gebeld met telkens zo'n twintig dagen, een maand of anderhalve maand tussen (NPO, p. 12). Dat u dermate vaag bleef over gebeurtenissen waarvan mag verwacht worden dat ze in uw geheugen gegrift staan, is reeds een eerste bijzonderheid. In deze periode, van dus drie en een halve tot zes maanden afhankelijk van uw versie, bent u nooit fysiek door de taliban benaderd geweest (NPO, p. 11). Verder verklaarde u dat er in de periode tussen uw vertrek en het laatste telefoontje, ongeveer 'vier à vijf' maanden, geen contact met de taliban meer is geweest (NPO, p. 13). Het is wel zeer vreemd dat de taliban u tot driemaal toe met de dood bedreigden, nadat ze u eerder al per brief waarschuwd, maar u vervolgens bijna een half jaar met rust lieten. Overigens klemmt de datum in het contract dat u heeft neergelegd met uw verklaringen omtrent het tijdstip van uw vertrek. Indien er teruggeteld wordt op basis van uw verklaringen - twee à drie maanden na het contract eerst gebeld, met daarna nog twee telefonische oproepen met elke twintig dagen à anderhalve maand tussen, waarna u vier à vijf maanden later vluchtte - dan betekent dit dat u nog maximaal elf maanden na het afsluiten van het contract in Afghanistan verbleef (NPO, p. 11-13). U gaf aan in de periode van de machtsovername (augustus 2021) vertrokken te zijn (NPO, p. 8). Volgens het contract bent u echter in maart 2020 reeds begonnen op de legerbasis. Zelfs indien dus wordt uitgegaan van de mildste berekening in uw voordeel komt het CGVS uit op een vertrekdatum in februari 2021, een verschil van meer dan een half jaar.

Voorts moet er gewezen worden op de wel zeer atypische handelswijze van de taliban. U verklaarde dat u eerst een dreigbrief kreeg en dat A. W. u in totaal zo'n drie keer telefonisch bedreigd had omwille van uw tewerkstelling in de legerbasis (NPO, p. 11). Deze persoon beval u telkens opnieuw dit werk stop te zetten en in de plaats daarvan met de taliban samen te werken. Deed u dit niet, dan zou u door hen gedood worden (NPO, p. 12-13).

Toen u gevraagd werd wat concreet bedoeld werd met deze samenwerking, verklaarde u in algemene bewoording dat u onder andere 'samen' met hen moest 'vechten' en of de 'jihad' moest doen (NPO, p. 13). Met betrekking tot deze, door de taliban gedwongen, vorm van rekrutering dient vooreerst gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op , het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Het is dan ook zeer onaannemelijk dat u op deze manier, en met deze eis, door hen gecontacteerd bent geweest.

Uw reactie op de bedreigingen van de taliban staat eveneens in fel contrast met de ernst van de problemen die u beweert te hebben, namelijk dat ze u zouden doden als u weigerde mee te werken (NPO, p. 10, 13). Van iemand in deze positie mag er op zijn minst worden verwacht dat hij zich tracht te informeren naar de identiteit van zijn belagers. Over uw belager, A. W., had u geen enkele informatie en u trachtte dit evenmin te bekomen (NPO, p. 15) hetgeen de ongeloofwaardigheid van deze telefoontjes enkel bevestigt. Het is dan ook vreemd dat u de legerbasis niet op de hoogte had gebracht van de bedreigingen aan uw adres (NPO, p. 12). Niet alleen hadden zij u kunnen helpen met eventuele veiligheidsmaatregelen, u liet de soldaten op deze manier ook in het ongewisse van de pogingen van de taliban om medewerkers van de basis te rekruteren. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u en uw familie over enige financiële slagkracht beschikten aangezien uw broer een opleiding als arts volgde en na uw vertrek naar China afreisde om daar een master of doctoraat te behalen (NPO, p. 8). In die context kan niet worden ingezien waarom u na de eerste bedreiging via brief toch terug startte met het scheren van baarden omdat de zaken slechter gingen (NPO, p. 13) en is het nog frappanter dat u na de aanhoudende dreigingen toch bleef voortwerken. U verklaarde dat u verhuisde naar de bazaar en niet meer terugkeerde naar uw dorp (NPO, p. 13) hetgeen dan weer geen weerslag vindt in uw verklaringen bij de DVZ waar u uitdrukkelijk vermeldde dat u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in S. bleef (verklaring DVZ, vraag 10). Uw verklaringen over uw reactie op de bedreigingen van de taliban overtuigen dan ook op geen enkel punt.

U beweerde tevens dat de taliban u betichtten van spionage voor het leger (NPO, p. 13, 15 & 16). U kon echter totaal niet verklaren waarom de taliban u daar überhaupt van zouden beschuldigen. Het getuigt van een wel zeer vreemde logica om aan te nemen dat u meer zou weten, of te weten zou kunnen komen, dan een legerbasis van die omvang in de directe omgeving. Wat dit betreft kan er overigens nog verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen omtrent uw complete gebrek aan kennis over de taliban in uw regio, hetgeen andermaal de geloofwaardigheid van een dergelijke beschuldiging ondergraaft. Bovendien ontkracht deze beschuldiging volledig de eis tot samenwerking, want indien u wel degelijk zou spioneren voor het leger hypothekeert dit enkel maar de mogelijke samenwerking naar de toekomst toe. Niets belet u immers om ook dan informatie naar het leger toe te spelen. De taliban hadden met andere woorden geen enkele reden om u hiervoor te vertrouwen. Integendeel, het zou voor hen alleen maar extra risico's met zich meebrengen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De opmerkingen van uw advocaat over de notities van het onderhoud hebben geen betrekking op de hierboven aangehaalde elementen en hebben als dusdanig geen impact op deze beslissing.

De door u voorgelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande appreciatie te wijzigen. Het betreft in de eerste plaats allen kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. De documenten betreffende de identiteit van uzelf, uw vader en uw broer hebben geen enkele invloed op de vaststellingen hierboven. Daarbij hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier evenwel niet het geval is.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt eveneens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie

en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de

machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker stelt dat hij de taliban vreest in geval van terugkeer, omdat hij gewerkt heeft als kapper voor het voormalig Afghaans leger en hij geweigerd heeft samen te werken met de taliban. Verzoeker citeert verschillende passages uit de bestreden beslissing en gaat hierop in.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en citeert United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, "*Oral update on the situation of human rights in Afghanistan*". Hij stelt voorts dat uit verschillende rapporten blijkt dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden en stelt dat sinds de machtsovername de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt is en dat alle voorzorgsmaatregelen met betrekking tot Covid-19 zijn weggevallen en verwijst naar een statement van de WHO van 22 september 2021 (<https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-inafghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>) en OCHA, "*Afghanistan: Weekly Humanitarian Update*" (30 augustus - 5 september 2021), 13 september 2021 (internetlink). Hij stelt dat de taliban zich bij alle voorgaande beperkingen baseren op de strikte interpretatie van de sharia en citeert uit The Guardian, "*Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI*", 7 september 2021. Hij stelt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald nu er geen garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind.

Met betrekking tot de analyse in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wijst hij er op dat UNHCR in zijn "Guidance Note" van 9 februari 2022 enkel verwijst naar

info tot december 2021. Verder stelt hij dat de EUAA "Country Guidance" dateert van 22 april 2022 en ook geen recente analyse bevat en dus dat aan de conclusie van de EUAA "Country Guidance" dat het niveau van het willekeurig geweld significant lager is geworden niet te veel gewicht moet worden toegekend. Hij verwijst naar EUAA "Country guidance", p. 130 en Nansen note 2-2022, "*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*".

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In de meest ondergeschikte orde verzoekt hij de Raad de beslissing te vernietigen en het dossier te willen terugsturen naar verweerder.

3. Aanvullende nota's

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-06/2022_05_COI_Pakistan_Situation_of_Afghan_refugees_EN.pdf
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Hij legt daarbij verschillende foto's van zijn broer neer en wenst hiermee aan te tonen dat zijn eigen leven in gevaar is in Afghanistan.

Hij legt daarbij de volgende nieuwe stukken neer die volgens verzoeker betrekking hebben op zijn broer:

- taskara broer
- negen foto's van zijn gewonde broer

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met het individueel profiel van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij zijn taskara, de taskara van zijn vader en zijn paspoort neer (kopieën). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder.

Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Imam Shahib in de provincie Kunduz.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

In de bestreden beslissing acht verweerder de vrees voor vervolging omdat verzoeker als kapper voor een legerbataljon heeft gewerkt, niet overtuigend. Verweerder motiveert hierover onder meer dat :

1. De badge waarmee hij legerbasis binnenging bevat een schrijffout (Army) wat de geloofwaardigheid verzwakt van dit document en al de andere documenten.
2. Verzoeker kan "geen enkel lid" van de taliban benoemen of van zijn belagers. Verweerder acht dit opmerkelijk omdat hij veel tijd doorbracht op legerbasis en dus informatie over taliban kan/moest hebben, ook om zijn eigen risico beter te kunnen inschatten. Verzoeker verklaarde zelf nooit echt taliban te hebben gezien.
3. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker geen melding gemaakt van de doodsb bedreigingen, die gevolgd zouden zijn op zijn werk voor het bataljon. Verzoeker verklaarde louter dat de taliban hem zeiden dat hij geen baarden meer mocht scheren en geen informatie over het dorp mocht geven.
4. Aangezien de bedreigingen een gevolg zijn van de voorgehouden werkzaamheden op de legerbasis, kan ook daar geen geloof aan gehecht worden.
5. Het feit dat verzoeker verklaart dat hij eerst een dreigbrief heeft ontvangen en vervolgens drie dreig telefoons waarin van hem werd verwacht dat hij zou stoppen met baarden te scheren en dat hij zich zou moeten aansluiten bij de taliban, is atypisch voor de taliban, aangezien dit ingaat tegen hun modus operandi.
6. Verweerder acht de reactie op de bedreigingen niet geloofwaardig, bijvoorbeeld dat hij de legerbasis waar hij verklaart gewerkt te hebben, niet op de hoogte heeft gesteld van de bedreigingen.

Wat betreft het eerste weerhouden motief stelt de Raad vast dat uit de stukken, die het administratief dossier bevat, inderdaad blijkt dat er wordt vermeld "*Afghan National Army [sic]*". Dit is inderdaad een grote spellingsfout, die de geloofwaardigheid van het stuk volledig teniet doet. Verzoeker verklaart dienaangaande in het verzoekschrift en ter zitting dat het om zijn bloedgroep zou gaan, maar dit is niet correct aangezien op een geheel andere plaats op de badge de bloedgroep wordt vermeld. Met verweerder kan de Raad dus niet aannemen dat deze badge verzoeker toegang zou verschaft hebben tot een legerbasis om aldaar als kapper te gaan werken. Het brengt ook de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling voor het leger in het gedrang. In het verzoekschrift stelt verzoeker wederom dat het om de bloedgroep zou gaan. Uit eenvoudige lezing van de achterkant van de badge blijkt dat die uitleg in het geheel niet kan gevolgd worden.

Wat betreft het tweede motief blijkt inderdaad uit het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde dat hij drie dagen per week, gedurende 6 uur per dag en dit gedurende een geruime periode (ongeveer een jaar) werkte als kapper op het bataljon. Hij verklaarde ook "*ik kende bijna iedereen*" en ook "*soldaten zouden alleen maar informatie over hun provincies geven, van waar ze vandaan kwamen, zoals Nangarhar, Kuman, etc.*". De Raad begrijpt dan ook het standpunt van verweerder dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij door zijn gesprekken met de soldaten, die tegen die vijand vochten, maar ook door het feit dat verzoeker verklaart vijf jaar lang een kapperszaak gehad te hebben buiten dat bataljon, in een bazaar met nog meer handelszaken, meer informatie zou kunnen geven over de taliban. Anders dan verweerder stelt, gaf verzoeker wel een naam van een lid van de taliban, tevens zijn belager, maar voor het overige blijven de verklaringen van verzoeker inderdaad vaag.

Met verwijzing naar een richtlijn van de UKBA over de beoordeling van geloofwaardigheid in asielzaken, stelt verzoeker dienaangaande dat moet rekening gehouden worden met zijn profiel als ongeschoold persoon waardoor hij in vage bewoordingen spreekt. De Raad volgt verzoeker dat met zijn profiel moet rekening gehouden worden, maar meent dat het feit dat verzoeker mogelijk ongeschoold is, op zich niet volstaat om aan te nemen dat hij geen verdere elementen kan vertellen over de aanwezigheid van de taliban in zijn streek aangezien hij door zijn kapperswerk in de bazaar veel in contact stond met mensen.

Verder zijn de verklaringen van verzoeker, waar verweerder in het derde motief op wijst, bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad opvallend. Op de vraag "*Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst*", antwoordt verzoeker: "*Ik was een kapper in I.S. Ik werkte naast het bataljon 3. De Taliban zei [sic] tegen mij dat ik baarden scheerde van anderen en ook die van mijzelf. Dit was tegen de wet van de islam. Hierdoor kreeg ik problemen. Ondertussen vond ook de machtsovername plaats en was ik verplicht om het land te verlaten.*" De betrokken ambtenaar stelt verder de vraag: "*Welke problemen heeft u gekregen?*" Hierop antwoordde verzoeker: "*Ze hebben mij enkel gezegd dat ik geen baarden mocht scheren en ook dat ik geen informatie over het dorp mocht geven aan het bataljon.*"

Ook al erkent de Raad dat het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken bedoeld is om kort te zijn, dan nog blijkt dat de ambtenaar wel heeft doorgevraagd naar de problemen die verzoeker eerst in het algemeen aanhaalde. Hierop verklaarde verzoeker enkel dat de taliban hem zeiden dat hij geen baarden mocht scheren en dat hij geen informatie over het dorp aan het bataljon mocht geven. Verzoeker heeft inderdaad geen melding gemaakt van de dreigbrief, noch van de dreigtelefoons waarin zijn leven werd bedreigd. Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan zelfs niet afgeleid worden dat hij ooit voor het bataljon zou gewerkt hebben, aangezien hij enkel verklaarde naast het bataljon te werken. Verzoeker werd hier tijdens het gehoor mee geconfronteerd en legde uit dat hij dat wel tijdens het vorige interview heeft gezegd, dat de taliban hem gebeld hebben en bedreigd hebben en dat hij een spion zou zijn en samen met de overheid werkte. Hij wees er bij verweerder op dat hij ongeschoold is, dat hij een kopie van het vorig interview heeft gekregen, dat hij dit niet zelf kon lezen dus dat hij dat aan iemand anders had gegeven. Echter, op het verslag van het kort verhoor bij Dienst Vreemdelingenzaken staat *“Het verslag werd voorgelezen in het Pashtou.”* Verder heeft verzoeker bij de aanvang van zijn gehoor (p. 2/17) verklaard dat het verslag van zijn verklaringen aan hem werd voorgelezen en dat hij de tolk goed kon begrijpen. De Raad meent dan ook dat het inderdaad opvallend is dat verzoeker, na uitdrukkelijke vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet sprak over de herhaaldelijke dreigtelefoons. Hij vermeldde evenmin zijn werk voor de soldaten van het bataljon zelf, noch dat hij onder druk zou gezet geweest zijn om zich bij de taliban aan te sluiten. De Raad volgt verweerder dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas bij het CGVS, zoals in het vierde weerhouden motief wordt gesteld.

Verzoeker werpt dienaangaande, met verwijzing naar een analyse over discrepanties in het relaas van asielzoekers bij de beoordeling van de geloofwaardigheid, op het feit dat indien iemand wordt gevraagd meerdere keren verklaringen af te leggen over eenzelfde gebeurtenis, hij niet altijd consistent zal zijn in zijn relaas, ook als die gebeurtenis zelf wel degelijk heeft plaatsgevonden. Zo accepteert verzoeker niet dat de dreigbrief en dreigtelefoons niet worden aanvaard, enkel en alleen omdat verzoeker er niet onmiddellijk tijdens het interview over heeft gesproken. De Raad kan aannemen dat, zeker met het verstrijken van de tijd, herinneringen kunnen vervagen of dat men zich soms tegensprekt. Echter, in casu heeft verzoeker juist op het eerste interview vrij milde problemen aangehaald (de taliban hebben hem enkel gezegd dat hij geen baarden mag afscheren en dat hij geen informatie over het dorp mocht geven), terwijl op een later interview bijkomend melding wordt gemaakt van een tewerkstelling direct voor het leger, doodsb bedreigingen per brief en telefoon, beschuldiging een spion te zijn voor het leger en gedwongen rekrutering door de taliban. De Raad hecht er in casu ook meer belang aan, omdat blijkt dat de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek heeft doorgevraagd op de problemen. Verder valt eveneens op dat verzoeker in het verzoekschrift een andere verklaring geeft dan de verklaring die hij aan verweerder tijdens het gehoor gegeven heeft. Daar ontkende verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (in het kader van de CGVS-vragenlijst) geen melding had gemaakt van al die bijkomende elementen, hetgeen nochtans uit het verslag blijkt.

De Raad volgt eveneens het vijfde motief van verweerder waarin hij stelt: *“Toen u gevraagd werd wat concreet bedoeld werd met deze samenwerking, verklaarde u in algemene bewoording dat u onder andere ‘samen’ met hen moest ‘vechten’ en of de ‘jihad’ moest doen (NPO, p. 13). Met betrekking tot deze, door de taliban gedwongen, vorm van rekrutering dient vooreerst gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op , het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdfhttps://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Het is dan ook zeer onaannemelijk dat u op deze manier, en met deze eis, door hen gecontacteerd bent geweest.”*

Uit de aangehaalde bronnen blijkt inderdaad dat wordt gesteld dat gedwongen rekrutering weinig voorkomt en dat vaak beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. In casu blijkt juist uit de verklaringen van verzoeker dat hij veeleer gewantrouwd werd door de taliban, gezien zijn job als kapper en het feit dat verzoeker zich niet hield aan de strikte vereisten van de sharia om geen baarden te scheren. De Raad kan verzoeker volgen dat

indien hij aannemelijk had gemaakt dat hij ongeveer een jaar specifiek voor het Afghaanse leger was aangenomen als kapper, hij mogelijk binnen de uitzonderingen op de voorgaande info kon vallen en een interessant profiel had kunnen hebben voor de taliban teneinde informatie aan hen over te maken. Echter, omwille van de hierboven weerhouden redenen, is de Raad niet afdoende overtuigd dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker voor het Afghaanse leger gedurende ongeveer een jaar als kapper heeft gewerkt.

Dienaangaande citeert verzoeker uitgebreid uit de informatie uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van november 2016. Hierover merkt de Raad op dat deze informatie sterk verouderd is, aangezien de situatie in Afghanistan volatiel is. De raadsman van verzoeker verklaart ter zitting dat hij zich baseert op oude informatie omdat deze dan aansluit op het ogenblik waarop de aangehaalde feiten zich hebben voorgedaan. Echter de door verzoeker aangehaalde feiten spelen zich af in 2020-2021, zodat de informatie van 2016 niet aansluit op de periode van de aangehaalde feiten. De bronnen waarop verweerder zich heeft gesteund, dateren van augustus 2022 en januari 2023 zodat deze actueler zijn, hetgeen ook relevant is voor een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade. Hoe dan ook blijkt dat ook de bron waarop verzoeker zich steunt, stelt dat *“het (...) zelden voor(komt) dat iemand wordt gerekruteerd door een onbekende”*. Verder leest de Raad ook *“het gebruik van geweld bij rekrutering is uitzonderlijk. De taliban gebruiken echter wel geweld in de dorpen en gebieden die naast Talibangebied liggen, maar waar de inwoners weigeren de Taliban te helpen.”* Verder stelt de bron ook: *“De verslechterde economische situatie is een steeds belangrijkere reden voor mannen om zich-vrijwillig- bij de Taliban aan te sluiten.”* Verzoeker stelt dat uit de bron blijkt dat gedwongen rekrutering mogelijk is en de taliban hem gevraagd hebben omwille van zijn connecties bij het leger. De Raad ontkent niet dat er uitzonderlijk sprake is van gedwongen rekrutering volgens de bronnen van zowel verzoeker als verweerder, maar dat het dus veeleer uitzonderlijk is. Verder heeft de Raad hoger juist gemotiveerd dat de connecties van verzoeker met het leger juist niet met een redelijke mate van waarschijnlijkheid waren aangetoond. Verzoeker tracht verder nog steeds op basis van het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van november 2016 aan te tonen dat Kunduz juist betwist gebied is met veel aanslagen tot gevolg en dat hierdoor dus gedwongen rekrutering in die regio aannemelijker is. De Raad leest evenwel in het citaat dat wordt ingegaan op een bezetting door de taliban van Kunduz, dit heeft betrekking op de periode van 28 september tot 13 oktober 2015, waarna destijds Kunduz wederom door de ANDSF troepen, met steun van de Amerikanen, Duitsland, en Groot-Brittannië, werd heroverd. Vervolgens is er nog sprake van een aanval door de taliban op Kunduz-stad in april 2016, die werd afgeslagen met behulp van de Amerikanen. De aangehaalde feiten hebben bijgevolg geen enkele relevantie voor de periode waarin verzoeker aanvoert dat de taliban trachtten hem onder bedreiging voor hen te doen werken.

Wat betreft het hierboven weerhouden zesde motief, acht de Raad de reactie op de bedreigingen van verzoeker inderdaad weinig geloofwaardig. Meer specifiek begrijpt de Raad ook niet waarom verzoeker, die verklaart in een legerbasis gewerkt te hebben gedurende ongeveer een jaar, die legerbasis niet op de hoogte heeft gesteld van de bedreigingen, noch van de poging tot rekrutering door de taliban. Verzoeker verklaart immers bij verweerder dat hij reeds een dreigbrief kreeg voor hij het contract tekende en dat hij na twee à drie maanden na de ingang van het contract een eerste dreigtelefoon kreeg en vervolgens nog twee maal met een tussenpose van anderhalve maand, of een maand of 20 dagen. Aangezien verzoeker stelt dat het ernstige bedreigingen waren, begrijpt de Raad ook niet waarom hij geen steun heeft gezocht, zelfs geen melding ervan heeft gemaakt bij de legerbasis. Verzoeker verklaart in het gehoor dat hij niets heeft gezegd omdat ze hem zeker niet zouden geholpen hebben nu de overheid problemen had met de taliban en ze voor kleine zaken nooit zouden gedurfd hebben om naar de dorpen te gaan. Hij verklaart eveneens dat hij omwille van de bedreigingen had beslist om niet meer naar zijn dorp te gaan, maar vanaf dan in de bazaar te blijven, die op ongeveer 8 à 9 km van zijn dorp lag. Aangaande die laatste verklaring, merkt verweerder in de beslissing op dat dit niet strookt met de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij vertelde dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Afghanistan in S. verbleef. Die tegenstrijdigheid vindt inderdaad steun in vraag 10 van de “verklaring DVZ” van 5 oktober 2022.

In het verzoekschrift stelt verzoeker aangaande die passage uit de bestreden beslissing wederom dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het ongeschoold profiel van verzoeker, hetgeen zou verklaren waarom hij zich niet heeft geïnformeerd over de identiteit van de daders. De door verzoeker geciteerde passage heeft echter op veel meer betrekking dan enkel op het argument van verweerder dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd over de identiteit van de belagers, argument waarop de Raad zich niet steunt. Echter het feit dat verzoeker ongeschoold is, heeft weinig relevantie voor het feit dat hij verklaart de legerbasis niet geïnformeerd te hebben over de bedreigingen aan zijn adres. Dit argument van verweerder heeft geen betrekking op een kennisvraag, maar gaat over een reactie op herhaaldelijke telefonische bedreigingen, zodat de Raad de verklaring dienaangaande niet kan aannemen.

Aangaande de voorgelegde stukken, stelt verzoeker in het verzoekschrift, met verwijzing naar het arrest MA tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 18 november 2014 dat voor de beoordeling van de geloofwaardigheid rekening moet gehouden worden met alle beschikbare bewijzen, ook met de schriftelijke stukken, aangezien dat bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de

geloofwaardigheid. De Raad kan verzoeker in theorie volledig volgen. Hij moet echter vaststellen dat verzoeker juist een schriftelijk stuk heeft voorgelegd, meer bepaald de hoger besproken legerbadge, die juist de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op negatieve wijze heeft beïnvloed.

Verder legde verzoeker voor verweerder nog kopieën voor van zijn taskara, die van zijn vader en van zijn paspoort. Zijn identiteit wordt evenwel niet betwist. Verzoeker legde ook een (kopie van) het paspoort van zijn broer M.M. voor, evenals een kopie van het diploma waaruit blijkt dat hij een opleiding in China als arts heeft gevolgd. Deze gegevens worden evenmin betwist. Tot slot heeft verzoeker ook nog een kopie voorgelegd van het contract dat verzoeker bij het bataljon zou afgesloten hebben. Dit stuk is evenwel niet vertaald terwijl het volgens artikel 48/6, § 3 van de Vreemdelingenwet aan verzoeker toekomt te voorzien in een vertaling van de stukken indien zij in een andere taal dan in een landstaal of het Engels zijn opgesteld. Verder blijkt uit notities op het stuk en door de motieven in de beslissing dat verweerder (met de tolk) heeft vastgesteld dat er sprake was van een contract van de eerste van de eerste maand van 1399 tot de 29e van de twaalfde maand 1400, hetgeen niet overeenkwam met het verloop van de feiten zoals verzoeker ze heeft geschetst. Hoe dan ook, zelfs indien de Raad begrip heeft voor het feit dat het zeer moeilijk is voor feiten die zich verschillende jaren voor het interview hebben afgespeeld om de zaken nog exact in de tijd weer te geven, dan nog kan hij het motief van verweerder volgen dat het feit dat aan de authenticiteit van de legerbadge omwille van de flagrante spellingsfout ernstig kan getwijfeld worden, dit ook een negatieve weerslag heeft op het voorgelegde onvertaalde contract. Hierbij heeft verweerder ook gewezen op de COI focus over de veel voorkomende documentenfraude in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat de hoger aangehaalde motieven steun vinden in het gehoorverslag en volstaan om te schragen dat het relaas van verzoeker niet afdoende aannemelijk wordt geacht om vast te stellen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. Bijgevolg dient de Raad, gezien de devolutieve werking van het beroep, niet in te gaan op de argumenten in het verzoekschrift die betrekking hebben op andere motieven van de bestreden beslissing.

Ter zitting legt verzoeker nog nieuwe stukken voor. Het betreft een taskara en verschillende foto's van een gewonde man, waarvan verzoeker stelt dat het zijn (andere) broer is. Op zitting verklaart verzoeker dat de familie na zijn vertrek problemen heeft gehad. Nu was het de periode van de graanoogst (juli 2024) en de taliban wisten dat verzoeker zijn broer aanwezig was en ze hebben hem geslagen. Verzoeker stelt dat zijn familie verklaarde dat de taliban vroegen naar verzoeker, maar de jongste broer wou geen informatie geven over verzoeker. Verder eisten de taliban ook dat de oogst zou worden afgestaan. Verzoeker zijn broer antwoordde dat de taliban geen recht hadden op die oogst. Om die redenen zouden de taliban verzoeker zijn broer geslagen hebben.

De Raad moet vaststellen dat de taskara niet vertaald is, zodat de Raad er niet kan uit afleiden dat deze op verzoeker zijn broer van toepassing is. Zoals hoger aangestipt komt het volgens artikel 48/6, § 3 van de Vreemdelingenwet verzoeker toe te voorzien in een vertaling van de stukken indien zij in een andere taal dan in een landstaal of het Engels zijn opgesteld. De Raad kan bijgevolg niet opmaken uit de foto's of dit om verzoeker zijn broer gaat, noch wat de redenen zijn voor de verwondingen. Maar zoals verzoeker zelf verklaarde, blijkt ook uit de info door verweerder voorgelegd, dat de taliban er niet voor terugschrikken onder dwang voedsel op te eisen bij de burgers. Er zijn bijgevolg te weinig indicaties om aan te nemen dat de (voorgehouden) broer werd geslagen omwille van het feit dat hij niet wou zeggen waar verzoeker zich actueel bevindt.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de

hogere gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de vrees voor problemen met de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden: Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57- 58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld.

Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023

(p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan in die zin.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de toegang tot gezondheidszorg beperkt is sinds de machtsovername en dat de WHO en OCHA in 2021 problemen hebben gerapporteerd inzake de beschikbaarheid van medicijnen en andere middelen in ziekenhuizen. Dit wordt niet betwist maar hieruit kan nog niet blijken dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt zoals hierboven uiteengezet.

Bovendien baseert verzoeker zich op oude informatie aangaande de Covid-19 situatie uit 2021.

Bijkomend moet worden aangestipt dat het citaat in het verzoekschrift vooral betrekking heeft op de moeilijke situatie in de provincies Uruzgan, Kandahar en Hilmand, terwijl verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Verder gaat het citaat uit het rapport “*Oral update on the situation of human rights in*

Afghanistan" van de OHCHR ook uitgebreid in op de situatie van vrouwen, maar dit is niet relevant voor verzoeker. Waar verzoeker ook citeert uit een niet nader gepreciseerd rapport om te stellen dat er veel dodelijk geweld, arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden voorkomen, heeft dit citaat betrekking op protestanten, vrouwen en journalisten, zodat dit evenmin relevant is voor verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Een schending van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten,

enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige

jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunduz geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker voert aan dat de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd, niet actueel genoeg is om een adequate beoordeling te maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad volgt dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en dus dat het gebruik van actuele informatie belangrijk is. De Raad wijst er evenwel op dat verweerder in een aanvullende nota recente landeninformatie heeft aangebracht, zoals de EUAA *Country Guidance* van mei 2024. Verder liggen ook de EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023 en de COI *Focus Afghanistan* van het CGVS zelf van 14 december 2023 voor, die supra mede in de beoordeling zijn betrokken door de Raad. Verzoeker werd voorafgaand aan de zitting van deze aanvullende nota op de hoogte gebracht en de raadsman heeft dienaangaande op zitting geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES